

Cliché

Toen ik door een winkelstraat liep, werd ik nagefloten door een groepje jongens van een jaar of achttien. Net toen ik begon te zweven van zelfvertrouwen - 'zie je wel dat ik het nog heb' - herinnerde ik me dat mijn zestienjarige nichtje naast mij liep: blond, slank, blauwe ogen en in shorts.

Hoe lang geleden is het dat mijn eerste vriendje op de middelbare school mij zijn liefde verklaarde met de woorden van Carole King?

*I feel the earth move under my feet
I feel the sky tumbling down
I feel my heart start to tremble
Whenever you're around*

Thuis zet ik direct het nummer op en verzink in nostalgische gevoelens. Hand in hand luisteren naar muziek, zoenen in het portiek, vlinders in je buik... Na twee weken was het uit, maar ik ruik nog de geur van de shag in de binnenzak van zijn colbertje.

'Mam, mag er een andere cd op?' Mijn dochter dendert mijn verleden binnen en duwt me een briefje in mijn hand dat ze kreeg van een jongen uit haar klas.

*Ik hou van jou
Je ogen zijn mooi
En je haren ook
En jij bent het mooist
Groetjes
Je geheime aanbieder*

Aanbidder is met twee d's,' zeg ik vals, maar ik vergeef hem de fout als ik mijn dochters gezicht zie. Acht jaar en dan al de goede snaar weten te raken. Hij heeft echter meer noten op zijn zang, deze dichter. En zo geheim is hij niet, drie andere meisjes uit de klas hebben ook een brief gekregen. Maar mijn dochter drinkt zijn woorden als limonade. Gelijk heeft ze: ze geven je zelfvertrouwen, krikken je humeur op en je kunt er nog jaren op teren.

*Vriendjes verwelken
Relaties vergaan
Maar clichés
Blijven altijd bestaan*

Annette Verspoor
Geschreven in opdracht van maandblad 'Opzij'
Gepubliceerd als webcolumn (2005)